

vor Indflydelse paa det politiske Omraade vokse frem.

Men selv om det, som det foreløbig er lykkedes de finske Kvinder at udføre i Landdagen, hverken er stort eller bemærkelsesværdigt, kan der dog være Aarsag til at fremhæve, i hvilken Retning, deres Bestræbelser er gaaede, og hvilke Ønsker de fortrinsvis har fremhævet. En Forestilling derom faar vi bedst gennem Fortegnelsen over de til Landdagen indleverede Forslag. Blandt disse er fra kvindelig Side indleveret følgende: 1) Om Ægtefolks Ejendoms- og Gældsforhold. 2) Om gift Kvindes Ret over Børnene. 3) Om Forhøjelse af Kvindens Ægteskabsalder. 4) Om Forhøjelse af Beskyttelsesalderen for Pigebørn overfor Sædelighedsforbrydelser. 5) Om Gadefred for Kvinder. 6) Om uægte Børns retslige Stilling. 7) Om Moderskabsforsikring. 8) Om Kvindens Ret til i samme Omfang som Mænd at beklæde Statsembeder. Foruden disse, af en eller flere Kvinder undertegnede Forslag, har kvindelige Medlemmer ogsaa indgivet Forslag om mere almindelige Spørgsmaal, som Skolereformer, Dyrebeskyttelse m. m.

Retfærdigheden kræver dog, at vi gør opmærksom paa, at de fleste af disse Spørgsmaal ikke for første Gang er fremme. Tværtimod er Flertallet af dem paa tidligere Landdage bleven behandlet, men med ringe Resultat. Ogsaa nu er kun faa af disse mange Spørgsmaal naaede til Behandling, og kun 2 har faaet Kammerets Tilslutning: forøget Statsunderstøttelse til private Husholdningsskoler og Forpligtelse for Kommunen til at ansætte et tilstrækkeligt Antal Jorde-mødre. Og lige i Landdagens ellefte Tåne besluttedes det at forhøje Kvindens Ægteskabsalder til 17 Aar. Det er, alt.

At gaa ind paa en mere detaljeret Redegørelse for de kvindelige Petitioner kunde være fristende nok, men vilde lægge for meget Beslag paa Bladets Plads. Som en første Hilsen fra Kvindearbejdet i vort unge Et-kammer, kan disse Linjer maaske være nok.

Finlands Kvinder har uøvede taget deres første Skridt paa den politiske Bane. Danmarks Kvinder gaar en mere naturlig Udvikling imøde. I faar prøvet Eders Kræfter i det kommunale Liv og kan derved opdrages til den kommende politiske Opgave, som i en nær Fremtid ogsaa vil blive Eder til Del. Bedre udrustede til at paatage Eder de dermed følgende Forpligtelser, vil I fra første Færd ogsaa i Evner og Indsigt bedre kunne maale Eder med Eders mandlige Kammerater og naa længere end vi i første Omgang.

Dagmar Neovius.

Den svenske Stemmeretsorganisation.

Formanden for »Landsforeningen for Kvindens politiske Stemmeret« i Sverrig, Frk. *Anna Whitlock*, giver i »Kvindestemmeretsbladet« for April en interessant Fremstilling af de svenske Kvinders Stemmeretsorganisation. I 1902 dannedes den første Stemmeretsforening i Stockholm. Ved Slutningen af 1904 fandtes der 35 Foreninger, ved Slutningen af 1905: 47, 1906: 73, 1907: 117; nu er Antallet af Foreninger 122.

»Vor Organisation«, skriver Frk. Whitlock, »plejer at anses for særlig handledygtig, paa en Gang smidig og stærk, med Plads for den enkelte Stemmeretsforenings Frihed og Initiativ, paa samme Tid, som den i en Fart kan samle alle til en hurtig, fælles Optræden. Da den i Danmark nylig dannede Organisation synes at være ordnet efter samme Plan, kan en kort Redegørelse for den svenske Organisations Hovedtræk mulig interessere danske Kvinder. I den første Tid kom den i Hovedstaden dannede Forening til at spille en vigtig Rolle som Leder af hele Bevægelsen; men allerede i Marts 1903 kom Delegerede sammen fra de da stiftede Foreninger for at vedtage Love og danne en Landsforening for Kvinders politiske Stemmeret.

Landsforeningen er en Sammen-

slutning af Lokalforeningerne, som er spredte over hele Landet fra Lapland til Skaane. Den styres gennem sin Centralstyrelse, som bestaar af et Medlem fra hver Lokalforening og valgt af denne. Oftest er Lokalforeningens Centralstyrelsesmedlem tillige Foreningens Formand, men Lovene giver fuld Frihed i den Henseende. Kun Foreningen i Stockholm har Ret til at vælge 3 Centralstyrelsesmedlemmer. Blandt dem vælger Centralstyrelsen Landsforeningens Formand, Sekretær og Kasserer. De tre danner et Forretningsudvalg, som skal udføre Centralstyrelsens Beslutninger.«

De engelske Kvinders Kamp for Stemmeretten.

Som omtalt i et tidligere Nummer har en af de store engelske Kvindeorganisationer: »The National Women's Social and Political Union« afholdt et stort »Kvindeparlament« i Westminster. Fra mange Egne af Landet var Mænd og Kvinder strømmet til dette 3 Dages Møde. Der blev den første Dag vedtaget en Resolution, hvori man protesterede mod Regeringen, der nægtede de skatteydende Kvinder politisk Stemmeret og forlangte, at Regeringen ufortøvet skulde gennemføre en Lov, hvorved Kvinderne fik denne Ret.

Det vedtoges, at denne Resolution straks skulde overbringes Førsteministeren, og største Delen af de tilstedeværende satte sig i Bevægelse for i Procession at begive sig til Parlamentet. Men da de kom dertil, nægtede man dem Adgang; og da de alligevel søgte at trænge ind, blev en Del af dem anholdt og 47 Kvinder blev dømt til 6 Ugers Fængsel.

Paa Mødets 3die Dag talte Unionens dygtige og energiske Stifter, Mrs. Pankhurst, under uhyre Tilslutning fra Forsamlingen og foreslog en Resolution, der opfordrede Regeringen til at gøre Folkets Vilje gældende i Underhuset ved at give Kvinderne Stemmeret. Mrs. Pankhurst tilbød